

32. szám.
 Augustus 11-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Doktoraink tana.

(Recipe.)*

Már akárki mit beszéljen:
 Mégis szép a holdvilág,
 Mennyi ábránd?! s nem vakító,
 A nap nincs oly boldogító,
 Dávid abba' zeng imát.

Már akárki mit beszéljen:
 A galocsi oly remek,
 Kenni sem kell, mégis fényes,
 A ki benne sétál — kényes:
 Sarkantyúja nem peneg.

Már akárki mit beszéljen:
 Nincs az éjnél édesebb,
 Minden titkot elnyel szája,
 A nappal kikiabálja.
 Éjjel telik jól a zseb.

Már akárki mit beszéljen:
 A paropli szinte jó,
 Mig eső esik: kitarva,
 Majd botnak lesz jó — bezárva,
 S művelt embernek való.

Már akárki mit beszéljen:
 Kedves hely Szibéria,

Nem barnít el benne a nap,
 Ott az ember szeplőt nem kap,
 S nem kell annyit irnia.

Már akárki mit beszéljen:
 Andalító hangokat —
 Sem a cigányok műszere,
 Sőt még Reményi sem vele —
 Egyedül a verkli ad.

Már akárki mit beszéljen:
 Szép főveg a figaró,
 Benne nagy, derék az ember,
 Paraszt! ki cserélne kenddel?
 Csak doktoroknak való.

Már akárki mit beszéljen:
 Felső ház csak felső ház,
 Ott diszelg aranyos mente,
 Czifra, gazdag sok levante,
 S a hazáért nem lármáz.

Már akárki mit beszéljen:
 A czopf mégis jó divat,
 A ki egyszer azt befonta:
 Nincsen véle baj naponta,
 Másként a fő dolgot ad.

*) Minden alkotmányos hideglelésben szenvedőnek, óránkéntgy kanállal.

Már akárki mit beszéljen :
Jobb volt negyvennyolcz előtt,
Mig a paraszt szántott, vetett :
Az ur hizott, s nem fizetett,
S fejünk lágya bé se nőtt.

Már akárki mit beszéljen :
E sok szép elv s tudomány
Nem virágzik „Hon“- s „Napló“-ban,
Sem az akadémiában,
Csak a „Hirnök“ homlokán.

A kortes.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram !

No hat ez megint mar micsoda? Foederalismus? Majd in megmagyarázok neki.

Tehat akkor lesz minden orszagbul egy minister, a hany nemzet, anyi minister : egy lengyel, egy cseh, egy magyar, aztan egy roman izs ; is ha majd fogunk recompensaltatnyi egy darab Törökorszagal, akkor kel egyik ministernek hagynyi csinyalnyi magabul törököt. Ez lesz aztan foederalis ministerium. Hanem az nem ugy lesz am, hogy minister tanacsban csak szavaznak ministerek ; hogy egy ember egy ember ;— hanem ugy lesz, mint riszvinyes tarsasagoknal, kinek hany milio lilek van ministeri tarcajaban, lesz neki anyi szavazat. Mindenik minister külön maga orszaggyülisinek lesz felelős ; együtt valamennyi pedig senkinek sem ; a mit külön orszaggyülisekben meghatároznak, azt minden nemzet saját nyelvin is kinyomathat is időjartaval, nemzetiség szerint, takarhat bele sajtót, kvarglit, vagy ostyepkat.

Pinz csak lesz egyfile, az is banko ; hanem lesz ranyomatva mindenfile nyelven, hogy azir kapnyi ezüstöt, is mikor valaki gyün felvaltanyi ezüstre, nemzetiség szerint mondatik neki magyarul : „majd ha fagy,“ szlavul : „nyemam nyizs,“ — szerbül : „drugi puty,“ romanul : „du-tye la draku!“ nimetül : „servus.“

Mind jo lesz ez ; csak egisigések legyünk. Vartunk ide len izs nagyon, hogy majd

Andrassy Gyula barátunk meghozza ministeriumot, hanem biz aval ugy jartunk, mint felfjutt kasaval, hogy mire betalaltatot volna szakacsni által, akora összeeset, s most ismig csak Hirnök Janos barátom találja fel asztalra elejbünk — smarnt, a kit mar meguntunk.

Zichy Toni barátom izs megkapta, a mit kivanta : csonka ministeriumnak felit, tudniilik azt, hogy „csonka,“ mert az van most elig.

Most mar azutan csak egy dologra vagyok curiosus.

Bicsi Debatta azt mond, hogy nem veti neki egy hetet, hogy it lesz orszaggyülis magyar.

Enek eleniben pesti Magyar Vilag megczafol Debattat, hogy nem igaz, mert két hét mulva se nem lesz orszaggyülis ; — ezen most Debatta is Magyar Vilag öszevesztek, is disputaljak. Mar most in tehat csak ara vagyok curiosus, hogy mikor fogja majd polemia következtibe Ludasy Mor Gans Moriczot provocalnyi duellumra ? mert az fenye két ember, mig egymast izs kisz megtamadnyi, ha megharagitanak neki.

Az egisz haborus historiabul pedig csak Samu fiamnak van haszna, a ki diak ; mivel hogy neki jövő esztendőre egy studiumal kevesebet kel tanulnyi iskolaban ; minekutana geografiat most kiszitenek egiszen ujra.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Milyen a rosz idő Bécsben ?

(Saját tapasztalása után elbeszéli Mindenváró Ádám.)

Tetszik tudni : mivelhogy kétszáz hold rosz vetésem után lett húsz iteze termésem, a pénzemet pedig apródonkint beraktam abba a takarékpénztárba, a mit arra mifelénk ugy híznak, hogy „Steueramt,“ tehát meg lévő szorulva vetőmag dolgában, az utolsó csikómnak az árát rászántam, hogy felmegyek vetőmagot

kérni. Ugy sem kell már többet ló Magyarországon, mert ha az osztrákok mind felszedik a vasutaikat Csehországban, meg Olaszországban, kénytelenek lesznek ide lerakni : tele is van már Szegevényben a töltés waggonnal, s ezentul mindentív lokomotivon járunk.

Tehát felmentem, de nem Budára, mert

bár igen jól tudom, hogy ott a tárnokmester, de azt is jól tudom, hogy ő nem tárnokmester, hogy nekem egy üres tárból megtölthesse a zsákomat, hanem egyenesen felmentem Bécsbe, hogy majd ott beszéljek a német finanszminiszterrel, hogy ő most épen benne van a bankónyomatásban, hátha valami bankómakulatura, vagy aféle bankóposztószél akadna nála; lehetetlen, hogy ne adjon, olyan embernél, a ki azzal bánik, hát én azt szívesen elvinném, nem bánom én, ha egy kicsit hibás is, akad arra mi felénk, a ki azt kiigazítja; csak adja ide.

Hát a mely nap felérkeztem Bécsbe, persze feleséggel együtt, már egy mértföldnyire a várostul láttam a plakátokat, a mikén nagy betűkkel ki volt nyomtatva:

„Grosser Volksfest in Prater!“
 „Grosses Sieg über den Preussen!“
 „Stuwer Feuerwerk!“

etcetera.

„No feleség! mondám, ugyan jó időben hozott bennünket ide a felséges ég; holnap megnézzük a bécsi népnünepet! s elvagyjuk a híret haza, hogy milyen a német, mikor jó kedve van? megverték a burkust, holnap ennek az öröme lesz dárídó.“

Az asszony csak annyit jegyzett meg bölcsen, hogy „no no, nem jó semminek olyan na-

gyon előre örülni;“ meglássam, holnap csak azért is rossz idő lesz, hogy a bécsiek meg ne tarthassák a népnünepet. Ő olvasta a „Fővárosi Lapok-“ból, hogy mikor Stuwer Feuerwerket akar rendezni, mindig szakad az eső. Hát csak azért imádkozzunk a magyarok Istenének, hogy holnap jó idő legyen ám.

Hiszen az imádságon nem mult, s úgy látszik, hogy a magyarok Istenének még Bécsre is kiterjed a kompetenciája, mert időt olyat adott másnapra, hogy csak arany idő volt. Minyárt küldtem is fiakkerért; még reggel beülünk abba a népnünepbe, hogy jó helyet foglalhasunk. Gyönyörű idő volt, a nap sütött, az utcákat öntözték: tehát nem lesz eső.

„A práterbe, a népnünepélyre!“ kiáltottam büszkén a fiakkernek, mikor alászálltunk.

„Woas? — kérdi a fiakker. — Ta gibtz hájnd ka Volxfest ned!“

Azzal a szegletre mutat. Hát akkor látom, hogy a tegnapi nagy plakáton keresztbe, egyik szegletétől a másikig egy hosszú szél papiros van végig ragasztva, a min ez olvasható:

„Wegen schlechtem Wetter wird Volksfest eingestellt.“

Körülnéztem: „no ha Bécsben ilyen a schlechter wetter, akkor feleség, gyerünk haza; nem adnak itt nekünk vetőmagot!“

Bismark adomák.

Mikor a poroszok Nikolsburgba bevonultak, egy jámbor zsidónak sehogy sem tetszett az, hogy ő egyszerre annyi ingyen kosztost kapott; s abbéli méltatlankodását hangosan is kifejezé, még pedig az utcán; kegyetlenül szidva a porosz filiszteusokat. Meghallá azonban e szidalmat két berlini amolekita, s minden hadüzenet nélkül kegyetlenül megpüföle Rothschild elvarátját, kinek kiáltozására ismét sok nép csődült össze, s most már Landsturm kezdett orgánisálódni Nikolsburg városában, midőn megjelent a lárma színhelyén Bismark minister. Ő is honvéd egyenruhát visel, levén köztük őrnagy, s nagy parancsszóval kérdeze, hogy micsoda förtelmes lárma ez itten?

Felelének neki a burkusok:

— Ime ezen Juda nemzetségéből való szidalmazá Borussiat.

— Nem igaz! — kiáltott közbe a zsidó; én nem szidtam a poroszokat, én csak azt az akasztanivaló Bismarkot szidtam; mert az az oka mindennek.

Minden szem Bismark felé fordult; no most hogy vágja ki magát ebből a mulatságból.

A minister pedig egész nyugalommal inte a katonáknak.

— Hagyjátok futni a zsidót, mondták ezt már nálánál nagyobb emberek is!

Annak a választókerületnek

Hogy ha ez volt köztetek a legokosabb:

Jarom kell a nyakatokba sulyosabb.

Hogy ha ez volt legjobb honfi köztetek:

Az özönviz pusztitson el titeket.

Ugy de fordulni szokott a köpenyeg,

Az ég inkább bűnötök bocsássá meg.

A kortes.

Persano albumába.

„Régi dolog az, hogy a persának nincs szerencséje a tengeri ütközetben.“

Mire kell az a hadi kárpótlás ?

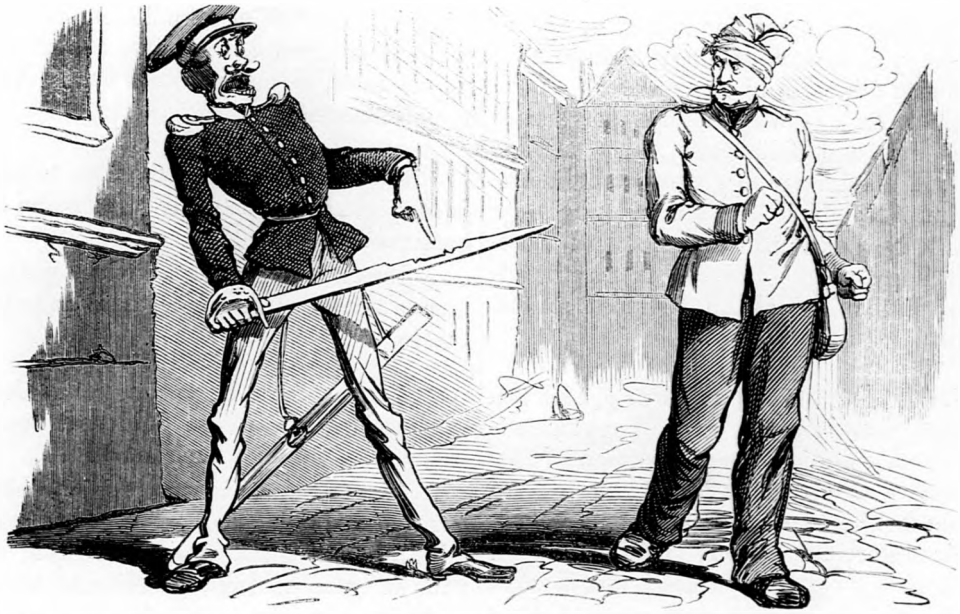

Mint hogy a lovat agyonhajtottam, ebben a munkában az én ostorom egészen összezakadt; — már most nekem ezért fizetsz kárpótlásul ezer forintot.

A házatat felgyújtotta a rakétám; de ne gondold ám, hogy ezt a rakétát ingyen adják; ezért fizetsz nekem kárpótlást: ezer forintot.

Mire kell az a hadi kárpótlás ?

Ihol van ni! a kardom éle egészen kitörött, a mint fejbevágtalak vele. Már most nekem micsoda iszonyu pénzbe kerül annak a kiköszörültetése. Hallod-e, ezért nekem fizetsz ezer forintot.

Uram! Volt szerencsém az asszonysággal táncolhatni a bálban; ön szives lesz nekem ezért megfizetni az entreét. Kérek ezer forintot.

Miket beszélt Bismark dr. Giskrának ?

(Ama bizonyos bizalmas összejövetelek alkalmával összegyűjtötte *Nepomuk Lügewakker*.)

I. *Dr. Giskra*. Ugyan mondja meg, kedves minister, hogyan lehetett az, hogy önök mindig túlnyomó erőt állítottak ki ellenünk ?

Bismark. Az ugy volt, kedves polgármester, önnek már csak felfedezem, hogy minden ezrednél volt alkalmazva egy csoport Zukunfts-musiker, mint trombitás, s mikor azok egy-egy esata után elkezdtek muzsikálni, az olyan rettenetes volt, hogy még a halottak is megfordultak tőle sirjaikban, s inkább fölkeltek tovább hadakozni.

II. *Dr. Giskra*. Ugyan vallja meg, édes minister, hiszen már átestünk rajta, hogyan tudták meg önök mindig olyan pontosan, hogy merre járnak a mi seregeink ?

Bismark. Miért ne mondanám meg, kedves polgármester, hát bizony nálunk minden ezrednél volt egy egy nagy óriási mágnestű, s minthogy önök sok vasat hordtak magukkal, az mindig arra felé fordult.

III. *Dr. Giskra*. Ugyan, édes minister, mondja meg bizalmasan, ha önök végképen itt maradnának Brünmben, mit csinálnának velünk ?

Bismark. Megmondom önnek, miért ne mondanám meg, kedves polgármester; adnánk önöknek három constitutiót: egy specialis morvát, egy generális poroszt, és egy universalis

nagy németet; az egyiknél lenne ön Deputirter, s kapna öt forintot, a másiknál lenne Rajxrát, s kapna tizet, a harmadiknál lenne Ablegat, és kapna huszonötöt.

IV. *Dr. Giskra*. Ugyan, édes minister, vallja meg igaz hitére, meg fog ön elégedni a „Main“ határral ?

Bismark. Meg biz én, kedves polgármester, mert a mit én el akarok foglalni, az nekem mind „mein.“

V. *Dr. Giskra*. Ugyan, egyet kérdezek, kedves minister, a Reusz Schleuszi herczegséget vissza fogják-e önök még adni ?

Bismark. Azt bizony a legjobb akarat mellett sem tehetjük, kedves polgármester, mert a mint a hadseregünk végig jött rajta, nagy sár volt, az egész herczegség a csizmájukhoz ragadt, s azt ők már régen bele is taposták a porosz földbe, s azóta alá is van szántva.

VI. *Dr. Giskra*. Ugyan, édes minister, mondja meg igaz lelkére, mért nem iparkodott ön Bécsbe is eljutni ?

Bismark. Megvallom igazán, kedves polgármester: mert akkor önt itt kellett volna hagynom, s az az én szívemnek nagyon nehezére esett volna.

A kortes élelményei.

Egy szegény özvegy nő, a mult héten, ez évben másodsor, érzékeny panaszával ismét a sorozás előtt állott, mely panasz ezuttal a szélső baloldal szívből fakadt határozatias hangján így szólott: „már engedelmet is kérek a tekintetes vármegyétől, hanem az igazat megvallva, rendesen csak egy gyermeke van egy esztendőben az édesanyának.“

Már a női szépséget is biztosítják. Jó lenne az osztrák banknak is e biztosító társaságba állani, ez egyetlen ut volna még adóssága letörlesztésére; mint-hogy a biztosított hölgynek a töke fölvétele előtt nyiltan be kell vallania, hogy ő rút; mint tudjuk pedig, hogy ily hölgy a mi bolygónkon nem létezik. Így a nye-

reség csalhatlan. Egyébiránt a jelen kedves finantzrendszer még ily forrást is ki tudna apasztani, mint a többit.

Ha a poroszok föltalálták a gyutüpuskát: a bölcs bécsieknek legalább egy tépet-gyártó gépet kellene föltalálniok, hogy az europai egyensuly ne lenne veszélyeztetve.

A kinek nincs árnyéka.

Deák Ferencz arczképét nézegette egynehány komám uram. — Mi ez itt a háta megett? kérdé egyik, a kép árnyéklátára mutatva. — Hát az árnyéka — fejté meg egyik a többi közül. — De azt már tagadom! — kiáltott egy harmadik — mert a mi Deák Ferenczünknek nincs semmi árnyéka.

Béni bácsi.

(Ad notam: „Sári néni...“)

Asztalára téve kezét szépen,
Üldögél egy ócska szalmaszéken,
Üldögél, mert járni nincsen kedve,
Mert az idő már lejárt felette.
Béni bácsi, hejh mikor magát még
Pléhgalléros ténárnak nevezték!

A mi eddig csillogott ruháján,
Az aranyak most színét se látván;
Kalkulálgat egy kopott plajbászszal:
Számot akar vetni a világgal.
Béni bácsi, hejh mikor magát még
Pléhgalléros ténárnak nevezték!

Feje reszket,— mint levél az ágon —
Élte függvén már csak egy hajszálon,
A vihar megtépte a sásfészket,
Árva madár most utána nézhet.
Béni bácsi, hejh mikor magát még
Pléhgalléros ténárnak nevezték!

Szeme ugy elhagyta régi fényét,
Szemtelennek — azaz: vaknak vélnék,—
Hivatalért mindenüvé kapkod,
S mind hijába, mit sem ér az „ad hoc“,
Béni bácsi, hejh mikor magát még
Pléhgalléros ténárnak nevezték!

Hasa,— mint az üres erszény — lapos,
Rá van is ok, még pedig alapos,—
Ott a gyomor, s nem adóznak neki.
Talpra magyar! ide segíteni!
Béni bácsi, hejh mikor magát még
Pléhgalléros ténárnak nevezték.

Hah! de ilyen ez a gonosz világ,
Ő követi mindig el a hibát,
És jön a sors... és boszút áll rajtunk,
Mi pedig dúlt arczczal így sohajtunk:
Béni bácsi, hejh mikor magát még
Pléhgalléros ténárnak nevezték!!!

Kis Öcscse.

Fővárosi czég-irály.

Pesten egy szalmakalapárus bolt előtt szóról szó-
ra olvasható:

Itt mindenféle Nők és Urak
Szalmakalappok, Divatizássak
után Tisztittássra elfogattanak.

Adomák.

1864-ben — tehát épen azon esztendőben, mely-
ben a katonai év, vagyis inkább az adófizetési év két
hónappal hátralökötett, hogy aztán a polgári évvel
együvé essék — történt épen véletlenségből, hogy az
ősz oly hamar beállt, hogy a kukoricza megéréséhez
nagyon vékony kilátás volt. — Egy X-i polgár nagy
szomoruan tért vissza szántóföldjéről, hol már az első
korai dér nagyon meglátszott a vetésén. A városban ta-
lálkozott a jegyzővel.

— Miért busúl György gazda — kérde a jegyző
a szomoruan lépegető gazdától — talán csak nem exe-
quálták el portióban azt a két szép sárga csikót, mi?

— Hej, jegyző ur — szolt a gazda elkeseredve —
szomorú napokat értünk. A két csikó meg van ugyan
még a ménesben, de ha így tart az idő, attól félek, hogy
a tengeri be nem érik, — akkor aztán se tengeri, se ci-
kó nem lesz.

— Hát csak az a baja György? hiszen azon se-
gitve van, a magas rendelet lejött, hogy az év két hó-
nappal megtoldatik, mi majd csak a nyárból kérjük ki
magunknak azt, s így nem félhetünk, hogy a tengerink
elvész.

— Ugyan ugy-e, édes jegyző ur — talán csak
tréfál?

— Nem biz én, mert ha nem hiszi, hát menjen el
a városházához, s ott meglátja azt a nagy kiragasztott
papirozt, melyen a rendelet van.

— Na ha így van igazán jegyző ur, akkor méltó
hogy ijedségetem nyakig lábnál egy verdung pálinká-
val lecsillapítsam, mondá György gazda teljesen meg-
vigasztalódva. És úgy tön. A zsidó gazdagabb, György
szegényebb lett egy verdung pálinka árával.

Hires ember volt K. J. uram ő kigyelme Debre-
czen városában, nemcsak gazdagságáról, hanem bőke-
zűségéről is.

Egykor fia az oskolából hazajöven, egy levelet
nyomott K. J. uramnak a markába, a melyben tanítója
10 forintot kér kölcsön.

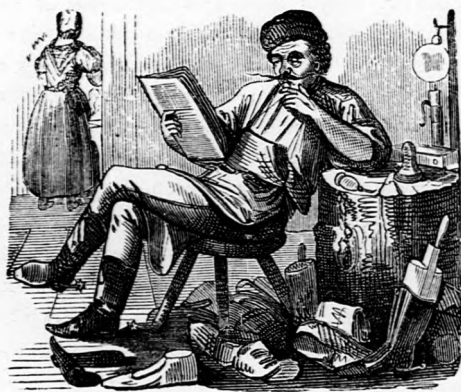
K. J. uram elolvasta gondosan a levelet, leült az-
tán az asztalhoz, elővett egy iv papirozt, irt rá valamit,
aztán beporozta és takart bele egy másik papirozt, s el-
küldte fia által a tanítónak.

A levélben ez állott:

„Ídes tanító úr!

Ít küdök száz forintot, nem kölcsön csak ugy.“

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. A vége pedig minden mulat-
ságnak az: hogy fizessünk.

— — Furcsa ám az; a porosznál már békesség van, mi nálunk meg még folyvást tart a háboru.

— — Furcsa ám az, ha elgondolja az ember! Mikor az olaszok megattentátozták Napoleont, akkor Napoleon neki esett Ausztriának és azt verte meg. Azután meg mikor a németek attentátozták meg Bismarkot, az is Ausztriának esett neki és azt ütötte. Ezt nevezem aztán háboruviselésnek *per mopsz*.

— — Mi mindent ki nem komponálnak azok a fránya taliánok a mi granicsár atyánkfiaira. Egy bécsi újságban azt a mesét olvastam, hogy Velenczében egy menáziához tartozó határőrök vacsorára babsalátát készítették maguknak eczettel, olajjal, vörös hagymával, s igen jóízően nyakalták, mert bőven meg volt olajozva a kedves eledel. Éjjel azonban nagy sturmot érzett mindegyik a beleiben, s az a gyanu támadt, hogy az a talián szatócs, a kinél az olajat vették, meg akarta őket allattomban mérgezni; ki is küldetett volna az inquisitio; de a szatócs legkevésbé sem ijedt meg, mert nem érezte magát bűnösnek, hanem kevés gondolkozás után azt felelte, hogy ő nem adott senkinek mérget, hanem arra emlékezik, hogy a kérdéses órában elveszett a boltjából egy üveg ricinus olaj; s a vizsgáló bizottmány csakugyan lelt volna utbaigazító csöppeket a sűrű olajból a babsalátás edényekben, melyek aztán a mérgezés feletti aggodalmakat egészen eloszlatták.

Fürdői élet (allegoria.)

Találja ki édes ujonnan megválasztandó honatyám, hogy miféle fajtájú nép szállotta mostan meg ezt

a menyházát? Ime, a kulcsot a kezébe adom. Ha az egyik felkel, a másik lefekszik. Ha az egyik sétál, a másik lefekszik. Ha az egyik sétál, a másik leül. Ha az egyik fel-, a másik lejár. Ha az egyik eszik, a másik iszik. Ha az egyik ebédre a terembe megy, a másik szűk szobájában költi el levesét. Ha egy jóízűn eszik, a másik lármáz, zsémbel a rossz étel miatt. Ha egynek valami ehetetlenül kozmás, rossz, azt a másik még holnapra is megrendeli. Ha bál akar lenni, mindenki csak azt várja, hogy a másik menjen előre a terembe, és így mind dandit akarna játszani. Magam maradok a cigányokkal. Ha egy tánczol, a többi mind ülve marad. Ha senki se tánczol, mind lármát üt, hogy hadd menjen a táncz. A legmegbomlottabb szétvert hadsereg százszor inkább összetart, mint e szép vendégkoszorú; no's tehát miféle faj ez? Nemde magyar? . . . Ha az volna: nyílt szívvel is birna. De hiába, az összetartást már rég elhaggedülte Szent Dávid.

Isztrikuez és Nasszalmieseszkul.

I. Te, hogyan van az, hogy a burkus katonák gyorsabban tudnak masirozini, mint a mieink.

N. Onnan van, hogy a mieink a borjunak a bőrét czepeleik a hátukon, a burkusok meg a borjunak a húst, tehát amazok elfáradnak, emezek nem koplálnak.

Feltalálta magát.

Az országgyűlés megnyitása után D. . . alföldi faluból egy paraszt eladás végett bevitt Sz. . . városba egy kocsin magyar dohányt; a vámháznál azonban megállítja a financz, s látván, hogy magyar dohány van a kocsin kérdi:

— Hogy mer kend magyar dohányt árulni?

P. Hiszön mög van már adva az aákotmány.

F. Dehogyan van, dehogyan van, most még csak félalotmány van.

P. Haat csak azért hoztam be felit a dohányomnak, a másik felit pedig otthon hagytam; mögvárom még a maásik felit is mögadják az aákotmánynak.

Mire a financz elneveté magát, s azon megjegyzeéssel, hogy a másik felit be ne merje hozni, elbocsájtá.

Talány.

— Ha *Bach* kormánya még egyszer visszatérne Ausztriába, mi lenne ez Ausztria ellenségeire nézve?

(*Re—bach*.)

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Poldák*.